

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๖

สุกัสนา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00046

๔๖...

สนทนาปราศรัยกับเจ้าภาพจนได้เวลาอันสมควรแล้ว ท่านพระครูเจริญก็เอ่ยปากลา ด้วยตั้งใจจะไปแวะนมัสการหลวงพ่อบุญพรตที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ก่อน ต่อจากนั้นจึงจะไปร่วมงานสวดพระอภิธรรมศพคุณนายราศี ที่วัดธาตุทอง

คุณนายโสภิตนิมนต์ให้ท่านสงฆ์ให้สดชื่นเบิกบานเสียก่อน เพราะจะต้องเดินทางอีกหลายชั่วโมง นายสมชายก็ถือโอกาสอาบน้ำอาบทาเพื่อความกระปรี้กระเปร่า จะได้ไม่ง่วงในขณะขับรถ

กว่าท่านพระครูจะขึ้นรถได้ นายสมชายก็ต้องสตาร์ททรอรร่วมชั่วโมง เพราะเดี๋ยวคนโน้นเข้ามาถาม คนนั้นเข้ามาคุย ร่ำลากันอยู่นั้นแล้ว พอคนนั้นลา คนโน้นก็เข้ามาคุย จนนายสมชายรู้สึกเวียนหัว ข้างฝ่ายคุณนายโสภิตก็ยกมือไหว้ลาแล้วลาอีกจนนายสมชายอดรันทนไม่ได้ต้องลงไปสัพยอกว่า

“หลวงพ่อบุญพรตทรอรหมดน้ำมันไปครึ่งถึงแล้วนะครับ” นั่นแหละท่านจึงขึ้นไปนั่งในรถคู่กับคนขับ โดยมีหลานชายของคุณนายโสภิตเป็นผู้เปิดปิดประตูให้ ท่านไขกระจกลงกล่าวรำลากับพวกเขาอีก

“อาตมาไปนะโยมนะ อย่าลืมไปเที่ยววัดป่ามะม่วงบ้างล่ะ”

“คะหลวงพ่อบุญพรต วันหลังฉันจะขอไปเข้ากรรมฐาน จะได้เหาะได้อย่างพี่โสภิต” น้องสาวคุณนายโสภิตว่า

“ตกลง อย่าลืมไปนะ” ท่านส่ายหัว นายสมชายเคลื่อนรถออกช้า ๆ กระนั้นก็ยังอุตส่าห์มีคนเกาะหน้าต่างรถเดินตามมากุญกับท่าน ต่อเมื่อรถวิ่งเร็วขึ้นจนพวกเขาตามไม่ทัน การสนทนาและรำลาก็มีอันสิ้นสุดลง

“จำวัดที่นี้ซักคืนดีไหมครับหลวงพ่อบุญพรต” นายสมชายพูดประซัดขึ้น

“อย่าเลยเดี๋ยวสาวบ้านเหนือเขาจะเศร้าสร้อยละห้อยหาที่ไม่เห็นหน้าเธอ” ท่านพูดแทงใจดำคนที่กำลังขับรถ นายสมชายจึงต้องเจี๊ยบเพราะเกิดคิดถึงคนรักขึ้นมาตะหงิด ๆ

วันนี้ว่าจะถึงวัดก็คงตึกตื่นเที่ยงคืน จะเห็นหน้ากันอีกครั้งก็คงตกค่ำของวันรุ่งขึ้น “คิดถึง คิดถึง คิดถึงคะนึงหา” เขาแอบครวญเพลงอยู่ในใจ

ท่านพระครูเปิดโอกาสให้เขาคิดคำนึงอย่างอิสระด้วยการไม่ชวนคุย ท่านนั่งหลับตาไปตลอดทางกระทั่งรถแล่นมาจอดที่ลานจอดรถวัดพระพุทธโสธร

“ไม่หอรอก ท่านไม่อยู่ ไปกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้า”

“ทำไมหลวงพ่อรู้ล่ะครับ” ถามเพราะเคยปาก

“ก็ทำไมฉันจะไม่รู้ล่ะ” ตอบเพราะเคยชิน

“นั่นสิ ผมก็ชอบลืมหุ้ทุกที่ว่าหลวงพ่อรู้อะไร ๑ ได้ทุกอย่างถ้าอยากจะรู้ แต่ก็อดถามไม่ได้สักที ปากมันเคยนะครับ” เขาพูดพลางอ้อมมาเปิดประตูให้ท่านลงจากรถแล้วเดินตามท่านเข้าไปในวิหารที่สถิตพระพุทธโสธร ซ็อดอกไม้ รูป เทียน ทอง ถวายท่าน และให้ตัวเองด้วย ท่านพระครูเข้าไปกราบนมัสการพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของจังหวัดฉะเชิงเทรา เสร็จแล้วจึงเดินกลับมาขึ้นรถ สั่งคนขับว่า

“ประเดี๋ยวะวะซื้อกระยาสารร้านข้างทางไปฝากญาติโยมเขาหน่อย “ญาติโยม” ที่ท่านพูดถึงได้แก่พระลูกวัด แม่ชี แม่ครัว ตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่มาเข้ากรรมฐาน ไปไหนมาไหนท่านมักจะมีของติดไม้ติดมือมาฝากพวกเขาเสมอ ๑

“หลวงพ่อกับ เขาว่ากันว่า หลวงพ่อโสธรท่านศักดิ์สิทธิ์มาก เป็นเพราะอะไรครับ แล้วทำไมพระพุทธรูปองค์อื่น ๑ ถึงไม่ศักดิ์สิทธิ์” นายสมชายตั้งคำถาม

“จะว่าไปแล้ว พระพุทธรูปก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละ คือทำจากอิฐจากปูนเหมือนกัน แต่บางองค์ศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่อีกหลายองค์ไม่ศักดิ์สิทธิ์นั้นขึ้นอยู่กับเทพ หรือ เทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่พระพุทธรูปองค์นั้น ๑ ถ้ามีเทพหลายองค์ก็มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ถ้าไม่มีเทพสิงสถิตอยู่เลยก็เป็นพระอิฐพระปูนธรรมดา ๑ แต่เราก็สักการบูชาในฐานะที่ท่านเป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือที่เรียกว่าเป็นพุทธานุสสติ ส่วนความศักดิ์สิทธิ์เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่เกี่ยวกัน”

“แล้วหลวงพ่โสธรท่านมีเทพสิงสถิตอยู่ที่องค์ครับ”

“สิบกองค์ พระพุทธรูปชินราชกับหลวงพ่อดำวัดไร่ขิงก็มีเทพสิงสถิตหลายองค์ เทพเหล่านี้เป็นสัมมาทิฐิ หรือที่เรียกว่าพวกเทวดาตรง ส่วยพวกเทวดาพาลไม่ชอบอยู่กับพระ เพราะคุณธรรมไม่มี พวกนี้จะเกลียดพระด้วยซ้ำ ก็เหมือนมนุษย์ พวกที่ทำบาปทำชั่วเป็นอาชิต พวกนี้จะไม่นับถือพระ เห็นพระแล้วก็ไม่เลื่อมใส บางคนมีอาการคลื่นไส้ด้วยซ้ำ

ฉันเคยรู้จักคนหนึ่งชื่อนายบุญช่วย หมอเน่เข้าวัดก็อาเจียน เห็นพระก็คลื่นไส้ เลยเกลียดวัดเกลียดพระ ฉันก็เลยมาวิจัยดูว่าเป็นเพราะเหตุอะไรก็ได้เห็นกฎแห่งกรรมของเขาว่า ตาคณีนี้อัปหนัก ซาติก่อน ๆ ทำกรรมชั่วไว้มาก มาชาตินี้ก็มียาซีพรับจ้างฆ่าคน”

“แล้วแบบนี้รอกเขาปล่อยออกมาได้อย่างไรครับ ทำไมเขาไม่เอาตัวไว้ลงโทษทัณฑ์”
คนถามรู้สึกกังขา

“ยังไม่ถึงเวลา อย่าลืมน่ากรรมมันก็ทำหน้าที่เหมือนม้วนเทปบันทึกเสียงนั้นแหละ เมื่อถึงเวลาจะให้ผลเองโดยอัตโนมัติเหมือนการหมุนของม้วนเทป”

“แล้วนายบุญช่วยคนนี้เป็นคนเดียวกับที่ทำให้หลวงพ่อดีงกระจกหมอดูลงแม่น้ำเจ้าพระยาหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ คนละคน แต่บังเอิญชื่อไปพ้องกัน”

“แหม พุดก็พุดเถอะครับหลวงพ่อ ตั้งแต่ผมรู้จักคนชื่อนี้มา ก็คนก็คนก็หาดีไม่ได้สักคน อย่างนายบุญช่วยที่อยู่บ้านเหนือวัดนั้นก็ลักเล็กขโมยน้อยเป็นอาชญา จนชาวบ้านเขาเบื่อหน่าย ถ้าผมมีลูก รับรองไม่ให้ชื่อนี้เด็ดขาด” ชายหนุ่มว่า

“จะชื่ออะไรไม่สำคัญหรอก สำคัญอยู่ที่ตัวคนต่างหากละ คนจะดีจะเลวอยู่ที่การกระทำ ไม่ได้อยู่ที่ชื่อ คนชื่อบุญแต่ทำบาปก็ต้องได้บาปอยู่วันยังค่ำ หรือถ้าเกิดมีคนชื่อนายบาปแต่เขาทำบุญ เขาก็ได้บุญ เมื่อตายไปก็จะเข้าสู่สุคติโลกสวรรค์ ส่วนนายบุญกลับต้องไปอบาย ไปทุกชาติ” ท่านพระครูอธิบายพร้อมยกตัวอย่างให้คนเป็นศิษย์ฟัง

“หลวงพ่อดีง สวดอภิธรรมศพคุณนายราศีเริ่มที่ทุ่มครับ” นายสมชายเปลี่ยนเรื่องถาม

“เมื่อไปถึงก่อนงานเริ่มเรามีแก้อยู่หรือครับ” เขาแสดงอาการประวิติค เพราะขณะนั้นเพิ่งจะสี่โมงเย็น อีกชั่วโมงเศษ ๆ ก็จะถึงกรุงเทพฯ

“เรื่องนั้นเธออย่าได้กังวลไปเลย ประเดี๋ยวถึงกรุงเทพฯ เธอพาฉันไปเสาชิงช้า ฉันจะไปหาซื้อผ้าไตรสักสองสำหรับ เอาไว้ช่วยวันเผาศพเงินวาลศรีสำหรับหนึ่ง คุณนายราศีอีกสำหรับหนึ่ง กรุงเทพฯ รถติด กว่าจะไปจะมาก็ได้เวลาทุ่มพอดี เชื่อฉันสิ”

“ครับ ผมเชื่อหลวงพ่อดีง” นิ่งไปอีตึกหนึ่งก็ถามขึ้นอีกว่า “แล้วเราจะถึงวัดที่ทุ่มก็ยามกันล่ะครับ”

“จะถึงที่ทุ่มก็ช่างปะไร ไม่เห็นมีอะไรต้องห่วง หรือว่าเธอห่วงอะไร” ท่านแก่งย่อนถาม

“ผมก็ไม่หวังอะไรหรอกครับ ถ้าจะหวังก็หวังหลวงพ่อนั้นแหละ กลัวว่าจะเหนื่อยเกินไป” เขาว่า

“อย่าเอาฉันมาอ้างเลยนะ เธอกลับจะไม่ได้เห็นหน้าสาวบ้านเหนือต่างหาก ทำใจเสียเถอะสมชายเอ๋ย วันนี้ยังงี้ ๆ ก็ไม่ได้พบกัน ฉันรู้ แล้วยังรู้ด้วยว่าเธอจะไม่ถึงกับขาดใจวายปรารถนเสียก่อนหรอก ดวงยังไม่ถึงฆาต” ท่านพูดอย่างรู้เท่าทัน ฝ่ายนั้นจึงออกไปข้าง ๆ คู่ ๆ ว่า

“ครับ ดวงอย่างผมอายุยืนว่าจะอยู่ไปสักสองร้อยห้าสิบบปีค่อยตาย”

“งั้นหรือ นิมนต์ตามสบายนะ ส่วนฉันอีกสี่ปีก็ขอลา” ท่านเฉลบออก “ความลับ” คนฟังตกใจเหลือหลายจนรถแฉลบออกขวาไปครึ่งคัน โชคดีที่ไม่มีรถสวนมา จึงทำให้คนขับทั้งตกใจทั้งโล่งใจในเวลาเดียวกัน

เขาประคองพวงมาลัยให้รถเข้าเส้นทางแล้วลดความเร็วลง กระทั่งรถคันหลัง ๆ ที่วิ่งตามมาแซงออกหน้าไปหมดแล้วจึงเบรคพรีตจอยดเสียตรงข้างทาง ด้วยหมดเรี่ยวแรงที่จะขับต่อไป

“ขับรถขับราให้มันดี ๆ หน่อย ประเดี๋ยวก็อยู่ไม่ครบสองร้อยห้าสิบบปีหรอก” ท่านพระครูสัพพยอกขณะนี้นายสมชายคิดว่ากำลังอยู่ในช่วงเวลา “หน้าสิ่วหน้าขวาน”

“นี่เธอหยุดรถทำไมกัน” ท่านถามด้วยอาการปกติทั้งน้ำเสียงและสีหน้า

“หลวงพ่อกับผมไหว้ละ” พูดพร้อมกับยกมือไหว้

“ผมถามจริง ๆ เถอะครับว่าเมื่อกี้หลวงพ่อกับคุณทำอะไร หลวงพ่อพูดเล่นใช่ไหมครับ ผมไม่สบายใจเลยที่ได้ยิน”

“นั่นเพราะเธอเป็นคนไม่ยอมรับความจริงนะสิ เอาละ ไหน ๆ ฉันก็เผลอพูดออกไปแล้ว ก็บอกให้เธอรู้ไว้เสียเลย เธอฟังแล้วก็จำไว้นะว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ฉันจะประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ คอหักตายตอนเที่ยงสิบห้านาที กฎแห่งกรรมบอกอย่างนั้น” ได้ยินท่านพูด นายสมชายถึงกับร้องไห้ด้วยความโทมนัส เขาเอามือปาดน้ำตาแล้วถามท่านว่า

“ทำไมหลวงพ่อกับคุณจะต้องเป็นอย่างนั้นด้วยครับ นี่ถ้าผมไม่ได้ยินจากปากหลวงพ่อ ผมจะไม่เชื่อเด็ดขาด”

“เพราะกรรมสิสมชายเอ๋ย กรรมบันดาลให้ฉันต้องเป็นอย่างนั้น” ท่านตอบเสียงเรียบ

“กรรมอะไรครับ ผมเห็นแต่หลวงพ่อกับคุณทำแต่กรรมดี”

“ตอนทำกรรมชั่วเธอไม่เห็นนะสิ ดูเหมือนเธอจะยังไม่เกิดด้วยมั้ง ตอนฉันอายุสิบสอง สิบสามฉันฆ่าคนตายเป็นร้อย ๆ นกเป็ดน้ำ ยิ่งมันลงมาแล้วก็หักคอมันซ้ำอีก”

“หรือครับ แต่นั่นมันตอนเด็ก หลวงพ่อยังไม่ทันรู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ ตอนนี้หลวง พ่อบวชแล้วและก็เป็นผู้วิเศษอีกด้วย ผมว่าไม่น่าจะต้องไปรับกรรมถึงบาปนั้น”

“ถ้าฉันเป็นผู้วิเศษอย่างที่เธอก็ดีนะสิ แต่บังเอิญฉันไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้นก็เลย ต้องรับกรรมไปตามระเบียบ อ้อ! แต่ถึงจะเป็นผู้วิเศษก็เชื่อว่าจะหนีกรรมพ้นหรอกนะ ดูอย่าง พระโมคคัลลานะ ท่านเป็นผู้วิเศษขนาดเหาะเหินเดินอากาศได้ก็ยังคงถูกโจรทุบจนกระดูก แผลกเป็นเม็ดข้าวสารหัก เพราะฉะนั้นเธอจงเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องว่า ผู้วิเศษก็ต้องชดใช้ กรรมเหมือนกัน เอาละ ทำใจให้สบายแล้วก็ออกธุดงค์ ประเดี๋ยวจะไม่ทันงาน แล้วก็เก็บเรื่อง นี้เป็นความลับนะ อย่าบอกใครเป็นอันขาดโดยเฉพาะเจ้าขุนทอง ฉันรำคาญ ประเดี๋ยวก็จะ มาทำวีตว้ายกระตุ้วใส่ฉัน” ท่านนี่ก็เห็นภาพของหลานชายหากเขาทราบเรื่องนี้

“หลวงพ่อกเคยบอกเรื่องนี้กับใครหรือยังครับ”

“ก็เผลอบอกพระบัวเหี่ยวเป็นคนแรก เธอเป็นคนที่สอง เอาไว้เวลานั้นใกล้เข้ามาจึงจะ บอกคนอื่น ๆ มันจำเป็นต้องบอกนะ ฉันจะได้ขอโอสถกรรมจากเขา ขณะเดียวกันก็จะได้ ขอขอบคุณผู้ช่วยเหลือฉัน เช่น ญาติโยมที่นำข้าวของเงินทองมาช่วยเป็นค่าน้ำค่าไฟและ ค่าอาหาร เป็นต้น”

“หลวงพ่อก็ไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่นเลยหรือครับ หรืออย่างน้อยก็ต่อเวลาไปอีกสักสิบ ยี่สิบปี หลวงพ่อน่าจะต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรได้ ผมรู้ว่าหลวงพ่อก็ทำได้” นายสมชายยังไม่ ยอมยุติเรื่องที่กำลังสนทนาอยู่

“สมชาย เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว ท่านพระครูสั่ง แม้จะด้วยเสียงที่ราบเรียบ หากชาย หนุ่มก็รู้ว่าต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เขาจึงหยุดพูดแต่มิได้หยุดคิด คิดขบขี้ใจสงสัยไป ตลอดทาง เกี่ยวกับเรื่องบาปบุญคุณโทษ เรื่องกรรมดีและกรรมชั่ว คิดแล้วคิดเล่าเฝ้าแต่คิดก็ ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเลยเปลี่ยนมาคิดถึงสาวบ้านเหนือแทน เพราะสบายใจ กว่า”

นายสมชายนำท่านพระครูมาส่งที่ร้านสังฆภัณฑ์แห่งหนึ่งย่านเสาชิงช้า แล้วตัวเขาก็ ไปหาที่จอดรถ ท่านพระครูเดินเข้าไปในร้าน คนขายอายุประมาณสี่สิบเศษรีบเข้ามาต้อนรับ

“นิมนต์ครับหลวงพ่อก มีอะไรจะให้ผมรับใช้” เขายกเก้าอี้มาให้ท่านนั่ง พลางหันไปสั่ง ลูกจ้างให้นำน้ำชาร้อน ๆ มาถวาย

“อาตมาอยากจะทำผ้าไตรสักสองสำหรับ เอาสักกรวดที่เนื้อดีที่สุดราคาแพงหน่อยก็
ไม่เป็นไร” ท่านสั่งปกติแล้วของที่จะให้แก่ผู้อื่นนั้นท่านจะต้องเลือกชนิด “ดีที่สุด” แต่สำหรับ
ตัวท่านเองแล้ว “อะไรก็ได้” แล้วแต่ญาติโยมจะถวาย

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรครับ” คนขายถามอย่างสงสัย เพราะพระจะไม่ซื้อผ้าไตรสำหรับ
ตัวเอง แต่พระสมัณนี้มักไม่ค่อยเคร่งสักเท่าไร หลวงพ่อรูปนี้ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นด้วย

“ไม่ใช่หรอกโยม อาตมาจะเอาไปช่วยงานศพเขา อาตมาไม่เคยซื้อผ้าไตรจิวรให้
ตัวเอง” ฟังคำพูดของท่าน เจ้าของร้านก็เกิดศรัทธา จึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมขอร่วมทำบุญด้วยนะครับ ผมจะขายให้หลวงพ่อก่อนสำหรับ ส่วนอีก
หนึ่งสำหรับผมถวายเพื่อร่วมทำบุญกับหลวงพ่อ” ชายวัยสี่สิบเศษแสดงความจำนง ถึงอย่างไร
เขาก็ไม่ขาดทุนเพราะได้บวกกำไรไว้เท่ากับราคาต้นทุน

“หากเป็นความประสงค์ของโยม อาตมาก็ขออนุโมทนา คงไม่คิดว่าอาตมามาเรียไร
นะ เงินทองอาตมาก็เตรียมมาพร้อม ไม่ชอบรบกวณใคร” ท่านรีบพูดออกตัวเพื่อกันการเข้าใจ
ผิด

“ผมไม่ถือเป็นการรบกวณหรอกครับ นาน ๆ ผมจะเจอพระอย่างหลวงพ่อสักครั้ง คนที่
เป็นพระเท่าที่ผมเห็นและรู้จัก ท่านเอาแต่รับลูกเดียว แต่หลวงพ่อกลับเป็นผู้ให้ แถมเลือก
ของที่ดีที่สุดให้อีกด้วย ผมศรัทธาหลวงพ่อจริง ๆ ครับ” เขาพูดพร้อมกับนำผ้าไตรสองสำหรับ
มาใส่ถุงกระดาษให้ท่าน พอดีกับนายสมชายเดินเข้ามาจึงรับของมาถือไว้ ท่านพระครู
จ่ายเงินตามราคาที่เขาบอก ให้ศีลให้พรแล้วกล่าวลาเจ้าของร้าน

“หลวงพ่อก่อนนี้ คงไม่ใช่พระธรรมยุตนะเพราะท่านจับเงิน” เจ้าของร้านพูดกับลูกจ้าง
หนุ่ม

“ครับ คงเป็นพระมหานิกาย แต่ท่าทางท่านสมณะน่าเลื่อมใสดีนะครับ พระบางรูปทำ
เคร่งไม่จับเงินทองต่อหน้าคนอื่น ๆ แต่พอลับหลังไฮ้ แบนค์ร้อยเป็นฟ่อนเลย พระสมัณนี้ดู
ยากนะครับถ้าแก่” ลูกจ้างว่า

“นั่นสิ อ้าวถึงศรัทธาถวายท่านไปสำหรับหนึ่ง ทำบุญกับพระแบบนี้ถึงจะได้บุญเต็มเม็ด
เต็มหน่วยหน่อย”

การจราจรในกรุงเทพฯ ติดขัดจนนายสมชายนี้กรำคาญ หากเขาก็สามารถนำท่าน
พระครูมาที่วัดธาตุทองเวลาหนึ่งทุ่มพอดีพอดี

พันเอกประวิทย์และ “คุณนายคนใหม่” เข้ามาต้อนรับ รู้สึกตกใจที่เห็นท่านมา แต่ทำไมจึงรู้ว่าตั้งศพที่วัดนี้ หรือว่ามีใครไปบอกท่าน คนทั้งสองต่างสงสัย

“นิมนต์รับหลวงพ่อกับพระคุณอย่างสูงที่กรุณามา”

“ทำไมหลวงพ่อกับพระคุณจึงทราบว่ายู่วัดนี้คะ” คุณนายคนใหม่ถามอย่างไม่อาจเก็บความสงสัยไว้ได้ หล่อนแต่งชุดดำและตีหน้าเศร้า ทว่านัยน์ตาทั้งคู่แจ่มจรัสเหมือนวายุินดีปรีดาเสีย นักที่หมดสิ้นหนาม นายสมชายพอจะดูออกว่าผู้หญิงคนนี้มีท่าทางพิรุณ เลยพานสงสัยว่า หล่อนอาจจะเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลังก็ได้

“หลวงพ่อกับพระคุณทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ใช่ไหมคะ” พันเอกประวิทย์ถามบ้าง เขาอยู่ในชุดกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ผูกเนคไทสีเดียวกับกางเกง

“อาตมาจำพระคุณนายราศีเขาไปลาคืนก่อนตาย เขาไปลาด้วยตัวเอง แต่ที่รู้ว่าอยู่วัดนี้อาตมาคิดเอาเอง” คำตอบของท่านพระครูทำให้คุณนายคนใหม่ หน้าถอดสี

“แสดงว่าเขาจำได้ว่าตายหรือคะ” หล่อนถาม

“ถูกแล้ว และเขาก็รู้ด้วยว่าใครยิงเขา” ภรรยาคนใหม่ของพันเอกประวิทย์หน้าซีดจนเห็นได้ชัด กลั้นใจถามอ้าไปว่า

“ใครยิงเขาคะ”

“เรื่องนี้อาตมาบอกโยมไม่ได้หรอก เพราะได้รับปากเขาไว้แล้วว่า จะปิดเป็นความลับ แต่เขาก็โอ้อวดให้ซะ เขาบอกว่าเมื่อชาติก่อนเขาฆ่าคนคนนี้ไว้ มาชาตินี้เลยต้องถูกเขาฆ่า จะจริงหรือไม่จริง อาตมาเป็นสงฆ์ ไม่ขอออกความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น” ท่านพูดเพื่อให้คนฟังสบายใจ

“แล้วคนยิงจะถูกจับได้ไหมคะ”

“คงไม่ได้มั้ง ก็เขารู้ว่าเขาคือใครกรรมให้แล้วก็คงไม่จองเวรจองกรรมกัน” คำตอบของท่านพระครูทำให้สตรีวัยสี่สิบค่อยหายใจโล่งอก หล่อนรีบขอตัวไปปรับแขกอีกทางหนึ่ง ท่านพระครูบอกให้นายสมชายนำถุงใส่ผ้าไตรมาให้ ท่านส่งถุงให้พันเอกประวิทย์แล้วพูดว่า

“ผู้พัน วันเผาศพอาตมาคงมาได้ ผ่าผ้าไตรไว้ถวายพระด้วยสำหรับหนึ่ง อาตมาขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้คุณนายราศีด้วย” พันเอกวัยสี่สิบยื่นมือมารับผ้าไตรด้วยอาการสั่นนิด ๆ รู้สึกปีติจนน้ำตาคลอหน่วยตาทั้งสอง และเมื่อลูกชายหญิงเดินจูงมือกันเข้ามากราบท่านพระครู เขารู้สึกมันทอดจนน้ำตาไหล

“หลวงตาจำเราสองคนได้ไหมคะ เราเป็นลูกคุณแม่ราศีคะ” เด็กหญิงพูด

“จำได้จ๊ะหนู หลวงตาขอแสดงความเสียใจด้วยนะที่คุณแม่หนูมาด่วนจากไป แต่เขาสบายแล้ว เขาบอกหลวงตาเอง หนูสองคนไม่ต้องเป็นห่วงเขาจะจ๊ะ”

“คุณแม่อยู่บนสวรรค์ใช่ไหมครับหลวงตา” เด็กชายถามบ้าง

“จ๊ะ หนูสองคนต้องหมั่นทำความดีนะจ๊ะ จะได้ไปอยู่กับคุณแม่”

“คุณแม่รอเราสองคนอยู่บนสวรรค์ใช่ไหมคะหลวงตา”

“ถูกแล้วจ๊ะหนู” คุณนายคนใหม่มองมาเห็นลูกเลี้ยงกำลังคุยกับท่านพระครูอยู่ ก็ให้เด็กหมั่นไส้ ด้วยมีจิตริษยาเป็นทุนเดิมอยู่ จึงเดินเข้ามาเอ็ดว่า

“เธอสองคนมากวนพระกวนเจ้าอยู่ได้ ออกไป เด็กก็อยู่ส่วนเด็กซี” พันเอกประวิทย์เริ่มมองเห็น “ภัย” ที่กำลังจะมาถึงลูกน้อยทั้งสอง รู้สึกเสียใจที่คิดผิด ไม่น่าพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสตรีผู้นี้เลย ความหายนะคงจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้

เมื่อถูกแม่เลี้ยงดู เด็กทั้งสองจึงกราบท่านพระครูแล้วพากันลุกออกไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมิได้พูดว่าอะไร เพราะหากท่านพูดเข้าข้างเด็ก ก็รังแต่จะให้คนเป็นแม่เลี้ยงเกิดความชิงชังหนูน้อยทั้งสองมากขึ้น ทางที่ดีก็ต้องใช้คาถา “ตาดู หูฟัง ปากนิ่ง”

นายสมชายขับรถพาท่านพระครูมาถึงวัดป่ามะม่วงก่อนเวลาสองยามสักสิบนาที เคาะประตูเรียกอยู่นาน นายขุนทองจึงสะลึมสะลือลุกขึ้นมาเปิดให้ แล้วรีบกลับเข้าไปนอน ทั้งหน้าที่การปิดประตูไว้ให้นายสมชายทำ ท่านพระครูอยากจะถามเรื่องการสวดอภิธรรมศพเจี๊หวลศรีว่าเรียบร้อยดีหรือไม่ ก็มีอันไม่ได้ถาม ท่านคิดว่าพຽ່นี้ก็คงจะรู้ พระมหาบุญคงทำหน้าที่ของท่านได้อย่างเรียบร้อยเหมือนเช่นเคย..

มีต่อ.....๔๗